

vil saaledes komme til at betale 3—4,000 Kr. efter denne Ordning, men en Sparekasse med saa overordentlig stort et Indskud vil utvivlsomt uden nogen som helst Vanskelighed kunne bære dette. Naturligvis kan den vedkommende Sparekasse sige: Ingen har tænkt paa, at der behøvedes et saadant Tilsyn overfor os, vi ere sikre nok, og saa er det ærgerligt, at vi skulle være med til at betale et Tilsyn, som skulde være en Garanti for de mindre Sparekasser. Men dette Standpunkt er ikke berettiget, thi jeg tror, man maa sige, at selv for den sikreste store Sparekasse har det Betydning, at der findes Tillid til Sparekasseinstitutionen, og det er derfor ikke ubilligt, at den ogsaa betaler sin Andel i Udgifterne ved Tilsynet.

Det er imidlertid ikke vor Tanke at nøjes med at skaffe nyt Mandskab til at foretage Tilsynet; vi have ogsaa tænkt at give de tilsynshavende noget større Midler overfor Sparekasserne ved strengere Kontrolregler. Man har i 2 nye Paragraffer, §§ 4 og 5, i det nye Forslag foreslaaet forskellige Bestemmelser, som skulde virke betryggende. For det første foreslaas det, at Bestyrelsens Medlemmer ikke maa indgaa Kaution for Laan, der ydes af Sparekassen, og ikke kunne faa Laan af denne undtagen mod Sikkerhed efter Reglerne om Anbringelse af unyndiges Midler. Dernæst foreslaas der en Bestemmelse, som man tillægger megen Betydning, nemlig den, at „intet Medlem af en Sparekasses Bestyrelse eller Repræsentantskab maa indtage tilsvarende Stillinger i en anden Sparekasse eller i en Bank“. Den øvrige Gruppe af de nye Forslag i § 4 gaar væsentlig ud paa at fastslaa, at man ikke maa forene Stillingen som Bogholder eller Regnskabsfører med Stillingen som Kasserer, og at man ved de forskellige Udbetalinger, ved Afgørelse af Pengespørgsmaal i Sparekassen, skal have ikke en enkelt Person, men 2 Personer til at optræde som afgørende. I § 5 kræves tilsvarende, at der skal føres 2 Kassebøger af enhver Sparekasse. Man kunde tro, at det var altid Tilfældet, men Sparekasseinspektøren oplyser, at det meget hyppigt, i alt Fald ret hyppigt, er Tilfældet, at der ikke føres 2 Kassebøger; der er Tilfælde, hvor der ingen føres, saaledes at man paa Grundlag af Gældsbeviser og andet lignende maa opgøre, hvorledes Stillingen er.

Dette er vistnok det væsentlige af, hvad der saaledes er foreslaaet. Jeg tror dertil at burde føje, at det naturligvis med Hensyn til alle disse Bestemmelser er en

Skønssag, om man vil gaa lidt videre eller lidt mindre vidt, og vi ere selvfølgelig fra vor Side i allerhøjeste Grad rede til at forhandle med dette høje Ting om, hvorvidt den ene og den anden af disse Bestemmelser er praktisk, eller om det kunde være praktisk at være lidt forsigtigere, at gribe lidt mindre ind, og om det muligt paa andre Punkter kunde være nyttigt at tage lidt haardere fat. Den praktiske Indsigt i disse Forhold, som saa mange Medlemmer her i dette høje Ting have, vil sikkert i saa Henseende under Forhandlingen komme dette Lovforslag til gode, og det vil være Regeringen en Glæde at modtage den Støtte, der saaledes kan komme fra ærede Medlemmers Side. Man vil imidlertid se, at dette Forslag holder sig paa samme Grund som Sparekasseloven af 1880. Dermed skal ikke paa Forhaand være sagt, at der ingen Grund er til at gaa videre, men vi have ved Forelæggelsen af dette Forslag ikke villet foregribe Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Grund til ogsaa at gribe ind paa Dispositionsfrihedens Omraade. Vi have ikke ment, at dette var saa paatrængende nødvendigt. De Tab, der ere lidte, som have faaet større Betydning, ere aldeles overvejende lidte ved Besvigelser og ikke ved uforstandige Dispositioner. Risikoen har hidtil ikke hvilet paa de uforstandige Dispositioner for Sparekassernes Vedkommende, og vi have da ment, at det ikke var saa paatrængende nødvendigt at gribe ind paa dette Punkt som paa det andet. Men det er naturligt, at man bør overveje, om der ikke i den Henseende er noget at gøre, og om der ikke er Grund til paa en ny Maade at faa klart Forholdet mellem Banker og Sparekasser i det hele. I Fjor var der i Lovforslaget foreslaaet en Bestemmelse, hvorefter der skulde nedsættes en Art Rigsdagskommission med andre Medlemmer som Repræsentanter for Regeringen, en lovfæstet Kommission til Overvejelse af Forholdet mellem Sparekasser og Banker. Vi have ikke ment det praktisk nu at skabe en saadan lovfæstet Kommission; men det er Ministeriets Tanke, hvis dette Lovforslag i denne Samling gennemføres, at lade nedsætte et Udvalg af kyndige Mænd fra Sparekasse- og Bankverdenens Side, fra Forretningslivets Side og med Repræsentanter tillige for Rigsdagen til Overvejelse af en samlet Lovgivning for Sparekasser, som skulde udmunde i en Sparekasselov, en samlet Lovgivning for Banker, som skulde udmunde i en Banklov, der kunde tages un-